

Kaj se zgodi po smrti? Zakaj ni materialnega sveta? Yazhi Swaruu govori o "višjih ravneh"

<https://www.youtube.com/watch?v=1f5kl3cvaHs>

Avtor:
Cosmic Agency, Gosia

Objavljeno:
[1. december, 2021](#)

Kaj se zgodi po smrti? Zakaj ni materialnega sveta? Yazhi Swaruu govori o "višjih ravneh"

Izvirno v španščini

Robert: In kam gredo te Taygetske "duše", ki nočejo biti v fizičnem svetu? Ali imajo te višje ravni ime?

Yazhi: Le, da to ni več kraj, kamor bi lahko šli. Na teh ravninah že velja načelo ne-lokalnosti. Lahko so le napol v fizičnem, ponekod bolj kot drugje. Mesta z vidika nekoga, ki ima telo. Kraji z vidika nekoga s telesom.

Z vidika fizičnega so to "višje ravni", vendar niso višje, to je nekaj drugega, kar ni dobro opisano, niso niti drugačne. Gre za isto raven, ki se vedno bolj širi.

Te ravni niso nikjer, ampak so med to ravnjo, pomešane vanjo, kot njen del. Vedno so "tukaj" s to bolj razširjeno miselnostjo. Kje so te ravni? Odgovor je tukaj! Kjer koli ste, je vedno tukaj!

To je, kot da bi živeli v svoji domišljiji, kot nekaj povsem resničnega. Karkoli si predstavljate, ima vaša pozornost in to je tisto, kar živite. Zato ne potujete, ampak si samo predstavljate, da ste na Zemlji in ste. Potem si predstavljate, da ste na Erri in ste. Erro v hudi zimi živite, ker to vidite, ker si to "predstavljate" in to, kar si predstavljate, je resničnost, potem pa preklopite na Erro spomladi in to je to! To je pomlad. Če si predstavljate nočne more, jih boste imeli, če si jih ne želite, jih ne boste imeli, vendar jih poznate.

Vendar se ne omejujete na to, da bi si predstavljali običajne stvari z vidika ravnin s telesi, tako imenovanih gostih ravnin. Že v tem stanju si predstavljate nepredstavljive stvari, ki jih je nemogoče opisati tiste, ki bi jih imenovali "višje ravni", vendar, kot sem rekla, niso višje, so le bolj razširjene, vendar enake. Plavate med kozmičnimi ribami, med meglicami in zvezdami, plavate v ljubezni, v idejah, plavate v ustvarjalnem potencialu.

Tam ste um, telo imate le takrat, ko si ga predstavljate. Samo zato, ker si to želite predstavljati. Če si tega ne želite, ste samo um, čista zavest. Vi ste vaša domišljija in to, kar ustvarjate. Niste nekaj, kar ustvarja nekaj drugega, ste preprosto to, kar ustvarjate in živite to, kar ste, ker živite to, kar ustvarjate.

In to vključuje telesa, telesa, ki jih, kot si jih predstavljate, imenujete inkarnacija in si predstavljate, da ste ujeti v telesu za čas trajanja inkarnacije, vendar je to iluzorno, tudi to je vaša stvaritev, vaše ideje. Obstaja samo um.

S teh ravni, da, veste. In ne sledite linearnim inkarnacijam. Samo vaše ideje. In nič vas ne omejuje, predstavljate si, da ste milijarde in milijarde bitij, vsi "vi". Hkrati. Vse vas hrani; vse je vaše lucidno sanjarjenje.

Robert: Toda s teh ravni hočeš reči, da veš, da si Vse? Potem si Vir.

Yazhi: Da. Plavate v svojih idejah. In vaš um, vaša miselna zmogljivost nima meja. Tako si predstavljate karkoli in vse skupaj.

Robert: In to, kar je v vaši notranjosti, se seveda odraža navzven kot vaša stvaritev. Zato ni nikogar nad ali pod vami. Ste vi in samo vi.

Yazhi: Vse že razumete, vse že veste, ter zato ustvarjate kombinacije tistega, kar veste in si s tem predstavljate še več stvari in še več kombinacij, ki odpirajo še več kombinacij tistega, kar veste in si predstavljate. In s tem se zabavate. Igrate biti vaše ideje.

Ni osamljenosti, ne spremljajo vas, niste ne moški ne ženska, vse skupaj da, razumete vse, ste vse, razumete dvojnost kot delovanje istega miselnega procesa, in tudi čas. Vendar doživljate več časov.

Robert: Ampak ena stvar. Če je Vir samo en in je integracija končni izraz, če tako rečem, ali ni Vir osamljen? Ali pa to ne velja več?

Yazhi: Ne. Ve, da je eno, vendar vse integrira tako, da ni koncepta samote, ni koncepta druženja, le v tem kar si predstavlja.

Ko na primer umreš, doživiš integracijo, raztopitev nazaj v polje, kjer Jaz, Ego, preneha obstajati in se raztopi v morju tekočega-etra. Prenehate biti to, kar ste bili, ker se raztopite z vsem ostalim.

Z vidika nekoga "živega" je to strašljivo, saj kot taki prenehate obstajati. To se razume kot uničenje Ega, samega sebe, in to je res. Vendar le z vidika nekoga, ki je "živ". Kajti ta razkroj Ega, to, kar se "razkroji" in razlaga kot "uničenje", je tudi čista ljubezen. To, kar mnogi ljudje z izkušnjami bližnje smrti opisujejo kot obkroženost s čisto ljubeznijo. Kar je zelo lepa izkušnja, za katero jim je žal, da so jo pustili za seboj in se vrnili v svojo inkarnacijo, ker so bili oživiljeni v operacijski sobi.

Gre za isto stvar. To uničenje Jaza - interpretirano s stališča navezanosti na to, kdo smo. To je tisto, kar je strašljivo, toda z druge strani smrti, je to uničenje jaza integracija v eterično polje, v to, kar je vedno bilo. Ljubezen, ki jo vsi vidijo ali občutijo ob smrti, je to uničenje ali integracija v polje. Zato je to strašljivo le, dokler ste živi. Po tem ni več strašno.

Torej: zakaj bi se bali smrti, če ste živi?

Ker je na drugi strani to, kar si tu razlagate kot uničenje, je tam integracija in velika ljubezen, ki vas preplavi, vi plavate v tej čisti ljubezni, v brezpogojnem sprejemanju.

Gre za navezanost na koncept, da ste nekdo in ne nekdo drug, zato ste neustrezni in iščete sprejemanje, da bi se počutili bolj udobno in da bi zagotovili preživetje vrste. Pa naj bo to v romantičnem kontekstu ali preprosto zaradi zaščite skupine ali klana.

Poleg tega ne morete uničiti sebe kot takega, ker postanete ideja v tem polju, saj ste vedno bili ta ideja. In iz te ideje v polju se ponovno inkarnirate v skladu s procesijo ali smerjo svojih idej.

Robert: Super, hvala. Vprašanje tistih, ki so nas začeli poslušati. Vem, da je absurdno, vendar je pomembno, da vidimo, kako boš nanj odgovorila. Vse so ideje, kot praviš. Mi smo ustvarjalci vsega. To mi je zelo jasno. To je vprašanje. Imam jasen odgovor, ker ne verjamem v vse te New Age neumnosti. Pravijo, da obstaja cela hierarhija, ne vem, kako naj jo imenujem, angelska, Mojstrov itd. Toda, če ste vi stvarnik, te hierarhije ne obstajajo ali pa ste kvečjemu vi sami, kajne? Če od vsega tega odvzamemo ves religiozni naboj.

Yazhi: To je samo religija, Nova Zaveza, pomešana s sodobnimi stvarmi. Prilagojena mentaliteti ljudi, ki trdijo, da se prebujajo, le da zapadejo v še več istega.

Povzdignjen si lahko le v primerjavi z nekom, in v tem kontekstu je tisti, ki predstavlja to stališče, tisti, ki uporablja ta izraz "povzdignjen", ali Ergo, Ti pa nisi. Ti nepomemben malček v primerjavi z velikim Oh... Povzdignjenim mojstrom. Vi, oni. Piramidalna, zemeljska kabala, Vatikan.

To niso zvezdni koncepti bitij z višjih ravni, ker nimamo boljših besed, ker višjih ravni ni, so le bolj razširjene v smislu, da se s te točke zavestne pozornosti zaznava in razume več.

Vendar bi razumela človeško razlago, da je Buda (ker jih je bilo več) bolj povzdignjen kot ..., oseba, ki želi zaslužiti denar s stopanjem po drugih. Z razlagalnega vidika nekoga na Zemlji, je uporaba teh primerjalnih točk še vedno veljavna. Vendar jih ne bi smela uporabljati, saj je moj namen, da bi razumeli, kako se stvari vidijo s tistih točk, ki jih imenujete višje. Kjer to, da ste tam, ne pomeni, da ste višje.

Opazujoč samo ime "Elevated" (Povišan) s črkami EL, ki ustrezajo božanstvom, v smislu etimologije. To je isti fonem kot pri GabrijEL, RafaEL in AzazEL. Kar pomeni, da so "povzdignjeni", nad-angeli v teh primerih.

To pomeni, da koncept nadrejenosti, ergo "vnebovzetih mojstrov", velja le z vidika zavesti nekoga zemeljskega s povprečnim razumevanjem teh zadev. Od zgoraj pa je popolnoma razumljivo, vidno, zaznavno, da nadrejenosti ni.

Torej, tudi v mojem primeru ... čeprav je mnogim težko razumeti, nisem več v fizičnem svetu, le prikažem se, da lahko delam tukaj. Tu me vidijo kot vsiljivo, celo egocentrično, ki govori stvari, na primer, da sta moj um in zavest na višjih ravneh, vendar z mojega stališča nikogar ne znižujem, niti ne mislim, da sem komu nadrejena, to je odraz stališča in ravni razumevanja ljudi, ki to govorijo, pa naj so ljudje ali ne.

Tega se popolnoma zavedam. Zato sem v otroškem deklinškem telesu. Ker je otrokom dovoljeno, da so "egocentrični". Če bi bila Atheninih let, ne bi bila takšna, ne bi mogla, saj bi me imeli za neznosno. Domišljavo.

Toda ..., če me ne bi bilo tukaj v neki obliki, se pravi s telesom, ne bi mogla povedati teh stvari, zato ne bi imeli stališča nekoga, ki živi v tistem, čemur pravite druge ravni.

Toda ..., tudi zaradi tega se ne razlikujem tako zelo od drugih, saj prav to počnete tudi vsi vi.

Vsi, ste vi, saj ste iz najbolj razširjenega konteksta tudi vi, ko srečate drugo osebo na kolesu, ki gre v nasprotno smer in vam s svojim malim zvončkom pozvoni "rin-rin-rin". Ne glede na to, ali ima isti obraz kot vi, ali ne. Še posebej zato, ker ste iste "vrste", torej ste si blizu po umu in zavesti, zato do neke mere sobivate. Vsaj v fizični iluziji kot na Zemlji. Duhovno ste lahko daleč narazen, pa vendar še vedno družina, zrcala drug drugega.

Robert: Prav. Kje se začne ena "oseba" in konča druga? Ne vemo. Spet ste vi.

Yazhi: Ja, vemo. Ni ločenosti, razen ideje, na katero ste navezani.

Naslednji dan:

Yazhi: Začnimo tam, kjer smo končali. Kot smo že pojasnili, fizični svet ne obstaja, saj vse izhaja iz domišljije samega Vira, ki je vsak izmed nas. Z našega edinstvenega in popolnoma veljavnega stališča, je točka zavesti vsakega posameznika celota, je Vir.

Ne gre za to, da se v vsaki osebi manifestira več Virov, temveč za to, da je vsaka drugačna oseba ali na videz drugačna od druge, od nas samih, le še en izraz istega, nas samih.

Ker časa ni, ker je le iluzija, ki je del same zavesti, brez časovnega okvira ni zavednega miselnega procesa in brez zavednega miselnega procesa, ki bi ga utemeljila, ni časa.

Za znanost, je čas molekularno gibanje kot oblika merjenja, vendar še vedno razmišljate, ko opazujete predmet v absolutnem mrazu pri $-273,15\text{ }^{\circ}\text{C}$.

Ni materialnega sveta, ni gostot, ni časa, ni razdalj, ni prvobitnih delcev. Vse izvira iz tistega, ki mu daje te vrednosti, iz tistega, ki oblikuje te klasifikacije.

Ko se nekje inkarniramo, vstopimo v stanje navidezne omejenosti, kjer je zaznavanje osredotočeno na ti in jaz, na videnje drugih stvari, s pojmom drugega kot sebe. To nastane tako, da pozabimo, kdo smo bili pred to inkarnacijo, s čimer si ob vstopu v naslednjo ustvarimo novo identiteto. Tudi pri zvezdnih rasah, ki ohranijo spomin na to, kdo so bili v prejšnjih življenjih, se ohrani identiteta, Ego, ki presega te inkarnacije, eno za drugo, kot da bi bile eno samo življenje, pri čemer prejšnja definira naslednjo in tako naprej. Vendar se v vsaki taki inkarnaciji oblikuje druga identiteta, druga ideja Ega.

Toda osnova, ki ohranja in oblikuje ta Ego ali identiteto Jaza, je spomin. Če človek vstopi v inkarnacijo, v kateri se iz prejšnje inkarnacije spominja le malo ali ničesar, si ustvari predstavo ali navezanost na sedanjo identiteto osebe, kot da je to edina stvar, ki obstaja. To se kaže tudi v strahu pred smrtjo, pred uničenjem "Jaza", Ega.

To je tančica pozabe, o kateri mnogi govorijo. Vendar ne gre za nekaj skrivnostnega ali stroj, ki dušam pred ponovnim utelešenjem izbriše spomin, temveč za preprost energijski proces, ki ga je preprosto razumeti. Gre za nezdružljivost frekvenc, pri čemer je spomin, ki je v eteričnem polju, ki je kot celota sam Vir, na zelo visoki energijski frekvenci, ki je nezdružljiva z nižjimi frekvencami telesnega eksistenčnega področja, kot je tisto, ki ga živimo na Zemlji. Nezdružljive frekvence se ne ujemajo, ne uglašujejo.

Telo je v bistvu sprejemnik eteričnih valov, kot radijski stereo sprejemnik sprejema od postaje, ki oddaja glasbo. Prav namen telesa je, da lahko kot modem prenaša signal iz duhovnega sveta v materialni svet, pri čemer uporablja izraze, ki jih bom razčlenila v nadaljevanju.

To, kar oblikuje materialni svet, je zaznava, ki se materializira z vidika opazovanja inkarniranega človeka, z že opisanim procesom dinamike manifestacije, kjer se v bistvu tisto, kar je deležno pozornosti, najprej oblikuje kot misel, ki je energija, ki potem, če se ohranja dovolj dolgo in s pravilnim konceptualnim dovajanjem v obliki harmoničnih frekvenc, ustvari nekaj podobnega, kar je opisano kot stoječi valovi, ki bodo ustvarili vozlišča in vsako vozlišče je delec, ki oblikuje atome, ti pa molekule, te pa bodo oblikovale žive ali nežive materialne stvari.

Z najbolj razširjenega vidika je vse materialno zavest, ne le kot manifestacija nekoga drugega, kot v višji točki pozornosti ali gostoti, ampak samo po sebi JE zavest. To pomeni, da so skala, zrno peska, molekula katere koli snovi različni izrazi zavesti, ki so popolnoma samozadostni. V tem kontekstu bi bilo treba pregledati sam koncept tega, kaj je živo in kaj ne, kajti tudi, če ne gre za biološko življenje, še vedno obstaja zavest bivanja. Najbolj jasen primer je Qartz (kremen).

Edina stvar, ki vzdržuje obstoj materialnega sveta, je torej tisti, ki ga kot takega interpretira. Kdor poda nasprotje med materialnim in duhovnim svetom. Življenje in smrt. Zavest opazovalca. Stvari obstajajo, ker jih mislimo, in mislimo jih zato, ker jim dajemo vrednost. Vrednost, ki se spreminja z drugo osebo, z drugo točko pozornosti. Oboje je veljavno.

Moja poanta je, da materialni svet ne obstaja. Materialni svet je le navezanost na niz prepričanj in struktur, ki z logiko utemeljujejo nekaj v nasprotju z nečim drugim. To pomeni, da gre za skupek idej o zaznavanju. In tisti, ki vsiljuje to stališče dožemanja, je leča, s katero zavest opazuje in utemeljuje, kar opazuje. Ta leča je v tem primeru biološko materialno telo.

Namenjen je omejitvi zaznavanja točke zavestne pozornosti, na zaznavanje le tistega, kar lahko telo zazna s svojimi omejenimi čutili. Opazovalca stisne v zaznavanje realnosti, ki jo omejuje telo, ki je v bistvu obseg vidne svetlobe.

Ko telo odpove, nima več te leče, zato se zaznavanje točke zavestne pozornosti razširi in začne zaznavati več stvari, kot jih telo samo lahko zazna kot resničnost.

Z druge, bolj razširjene točke pozornosti je vse ideja, jaz, Ego, pa je rezultat omejitvenega okvira Ega, tega pa oblikujejo navezanosti, ki jih po drugi strani oblikuje spomin. To daje iluzijo, da je določena oseba le telo. In do neke mere je, da. Njegova identiteta Ega, je običajno vezana le na kontekst resničnosti, ki mu ga daje filter, s katerim obstaja: njegovo telo. Ko vaše telo izgine, ko je uničeno, je kontekst Ego-ja odstranjen. In to se razume kot smrt.

Toda na podlagi tega, kar je bilo pojasnjeno zgoraj, je telo samo še en sklop idej navezanosti na koncepte, ki oblikujejo osebo in jo opredeljujejo. Telo ne obstaja. Je ideja.

Smrt prinaša uničenje okvira navezanosti, ki opredeljuje osebo: jaz-ego, in je, kot rečeno zgoraj, opredeljena kot uničenje, saj gre za vrnitev v enotno polje zunaj omejitev zaznavanja telesnega objekta. To večino ljudi straši, saj je ta vključitev v eterično polje, gosta in močna ljubezen in integracija, ki jo mnogi doživljajo ob izkušnjah bližnje smrti.

Ko v življenju človek oblikuje svoje pojmovanje samega sebe, svoj Ego in svoj Jaz. Pri tem je navezan na to, kar je njegovo telo oblikovalo kot resničnost. Toda njegova umska-zavest ni odvisna od njegovega telesa, temveč ga le prevaja v tako imenovani materialni svet. Zato bo ob smrti oseba-občutek-zavest ohranila svoje pojmovanje jaza in vsa svoja prepričanja.

Da, z vrnitvijo v eterično polje razširi svoj potencial, vendar lahko oseba sama in njene navezanosti, to izkušnjo ponovne povezave s celoto dramatično omeji. Zaradi tega vzame s seboj vse svoje vrednote in celotno osebnost.

Mnogi ljudje se ob nenadni smrti še ne zavedajo, da so mrtvi. To povzroči, da njihova umska zavest še naprej manifestira, ali prevaja kopijo, ali ogljikovo kopijo materialnega sveta in manifestira tiste ideje, ki ga sestavljajo, kot še en zrcalni svet, podoben materialnemu, ki je zaradi svoje nizke vibracijske narave bolj čvrst ali ga je težje spreminjati z mislimi, je gost in mesen, čeprav je na koncu enak.

To pomeni, da bo mrtva oseba, ki je navezana na materialni svet, ustvarila nadomestni svet, ki bo zelo podoben in v nekaterih primerih enak realno-materialnemu svetu, v katerem je živela v življenju.

To se zgodi po načelu, da večja kot je gostota, večja je hitrost in enostavnost manifestacije misli in njihovega zaznavnega udejanjanja ali - navidezno - udejanjanja zunaj naših misli.

Lestvica se razteza od mesenega materialnega sveta, kot ga živimo v tako imenovanem 3D-telesu na Zemlji, kot načinu počasne manifestacije, do neposrednega, kot v zelo visokih gostotah, kjer je to, kar mislimo, preprosto realnost.

Čim gostejša je gostota, tem počasnejša je, kar daje iluzijo, da misel ne ustvarja resničnosti. Manjša kot je gostota, več energije se giblje, hitrejša je manifestacija, bolj očitno je, da je misel resničnost.

Tako človek umre, s seboj vzame ideje, ki jih ima, in okoli sebe ustvari svet, ki je skladen s temi idejami, ki so ga te ideje ustvarile.

Kot je vsak skupni svet rezultat dogovorov o zaznavanju med posamezniki, se enako dogaja v svetu "mrtvih", kjer bo ena ali druga "duša" skupaj z drugimi ustvarila resničnost, v kateri in s katero so vsi združljivi po frekvenci mišljenja.

Osebne frekvence = misel.

S tem skušam pojasniti, kako vidim, da mrtvi ustvarjajo svoj svet, podoben svetu živih, vendar z mračnimi, drugačnimi in spreminjajočimi se lastnostmi. Med seboj oblikujejo klane in zavezništva, oblikujejo drugo družbo z drugimi pravili, podobnimi tistim v svetu živih, vse to pa je posledica dogovorov o zaznavanju med njimi, tistimi breztelesnimi dušami, ki združujejo ideje, ki so jih imele v življenju, z novimi zaznavami, ki jih imajo v tem manj gostem zrcalnem svetu.

Vse to temelji na konceptu, da so te duše (zavesti točk pozornosti) močno navezane na svoj Ego, na svoj "Jaz", ki ne bo zlahka sprejel njihove vključitve v enotno polje. Ker bodo to razumeli kot uničenje jaza. Kar mnogi dis-inkarnanti jemljejo ali dojemajo kot smrt mrtvih.

Tudi to je le še ena iluzija, saj je človek pred rojstvom že imel idejo ali koncept Jaza, ki se je malo po malo oblikoval iz prejšnjih inkarnacij. Zato vrnitev v enotno polje ne pomeni razpustitve Jaza, saj je koncept identitete (Jaza) obstajal že pred rojstvom in se ohrani tudi po ponovnem vstopu v enotno polje.

Pri tem uporabljamo linearne časovne koncepte z vidika opazujoče osebe. Če dodamo dejavnike ne-časovnosti, postane še bolj očitno, da smrti ne more biti. Z vidika enotnega polja, etra ali višjih eksistencialnih ravni (isto), je čas le rezultat lokalne misli, ali jaza kot zaporedja ideje. Je plastičen, nekaj, kar je mogoče nadzorovati po svoji volji.